

[Johannes Lou.]

Undersøgelse, men det viste sig, at det med de nuværende Arbejds- og Pladsforhold ikke vilde være muligt at gennemføre de af mig ønskede Foranstaltninger.

Rigshospitalets Ønskeseddel findes i Betænkningen, og den er — det skal jeg villigt indrømme — ikke lille. Den gaar ud paa Oprettelse af en psykiatrisk Afdeling, en Afdeling for Nervesygdomme, Udvidelse af den medicinske, den kirurgiske, den otolaryngologiske Poliklinik, Oprettelse af en Tuberkulosestation og en Læsesal for medicinske Studenter og endelig et medicinsk-historisk Museum.

Det er meget, og jeg skal sige, at det konservative Folkeparti under den nuværende økonomiske Depression ikke tør love at være med til at bevilge yderligere Millioner til alle disse Ønskers Opfyldelse — dette gælder saavel Hærens og Søværnets som Rigshospitalets Ønsker —, thi man maa vel erindre, at dette Millionbeløb — det drejer sig om 2 Mill. Kr. — efter de opgivne Beregninger ikke alene er en Udgift en Gang for alle, men vil foranledige betydelige aarlige Summer til de nye Institutioners Drift.

Det er vor Pligt, og jeg tør sige en kær Pligt, først og fremmest at skaffe forsvarlige Hospitalsforhold for Hærens syge og dernæst et fast Undersøgelsessted for vore Invalider, men jeg tror, at vi med de nuværende smukke og velindrettede Nybygninger og med det dygtige Lægepersonale, som Staten har til Raadighed — thi det er jo Staten, baade naar der er Tale om Rigshospitalet og Militærhospitalet — for en meget ringe Sum kan naa langt ud over Lovforslagets egentlige Formaal. Trækkes Spørgsmaalet om de forskellige Institutioners Kompetence i Baggrunden, og simplificeres Administrationsforholdene, hvad jeg efter de givne Oplysninger i allerhøjeste Grad tror de kan, saa vil en Række af de fra alle 3 Sider nærrede Ønsker sikkert kunne opfyldes, og opfyldes allerede i denne Samling til Gavn saavel for Hærens syge som for det velsignelsesrige og dygtige Arbejde, der gøres paa Rigshospitalet for hele vor Befolkning.

Det vil være vor Opgave fremfor alt at naa en Løsning, og naa en Løsning i denne Samling. Det vil være det konservative Folkepartis Maal at sætte alle Kræfter ind herpaa.

Elna Munch: Jeg maa tilstaa, at jeg efter at have hørt den konservative Ordfører (Johannes Lou) ikke er ganske klar over, hvad han vil gaa med til, og hvad

han ikke vil gaa med til. Jeg vil derfor ganske tydeligt og bestemt udtale paa mit Partis Vegne, at vi under ingen Omstændigheder kan gaa med til det foreliggende Lovforslag.

Jeg har ved forskellige Lejligheder udførligt gjort Rede for vort Standpunkt i saa Henseende, saa jeg kan i Dag fatte mig i stor Korthed. Det er vor Opfattelse, at det ikke er nødvendigt at benytte det Hospital, der her er Tale om, til militær Brug. Det byggedes i sin Tid, da den militære Styrke i Hovedstaden var langt større end nu, og efter at Styrken er blevet indskrænket, er der selvsagt ikke Brug for nær saa megen Hospitalsplads.

Under Forhandlingerne i Militærkommissionen, der gik forud for Ordningen af 1922, regnede Hærens Repræsentanter med, at der i København i alt vilde blive Brug for normalt 120—140 Pladser for Hæren og Flaaden. Det oplyses nu, at der har været Brug for 208 Pladser, men det maa vel bero paa, at det har været en Overgangstid, og at den planlagte Ordning endnu ikke er fuldt gennemført, idet der er forblevet Afdelinger her, som skal føres andetsteds hen, og det af Ministeren nylig forelagte Forslag gaar jo ud paa, at Styrken her i København yderligere skal nedbringes.

Til Raadighed af Hospitalsplads er der paa Marinehospitalet 103 Senge, paa Epidemihospitalet mindst 3 Pavilloner, det vil sige, mindst 78 Senge, i alt 181, og med mindre Ændringer, som er foreslaaet af Marineministeriet, kan der skaffes endnu mindst 27 Pladser paa Marinehospitalet, det vil altsaa sige, i alt 208 Pladser. Herved naas det Tal, som man regner med i Øjeblikket, men som altsaa efterhaanden skal formindskes. De 156 Pladser paa Epidemihospitalet udnyttedes jo i overmaade ringe Grad. Ifølge Betænkningen har der kun været Brug for 56, og det er ogsaa, saa vidt jeg ved, saaledes, at Københavns Kommune lejer Plads til Patienter der; dette viser jo, at Hospitalet slet ikke udnyttedes fuldt ud af Militæret. Hvad angaar Soldaterne fra Roskilde og Helsingør, hvor Sygehusene nu er afhændet, vil man utvivlsomt, hvis der ikke skulde være Plads i København, kunne træffe en Ordning med de paagældende Kommuner om at tage dem paa de lokale Sygehuse i Stedet for at transportere dem hertil.

Ved den Ordning, der er foreslaaet af Ministeriet, opnaas, at Epidemisygehuset og det nye Hospital paa Nørre Fælled ikke vil blive fuldt belagt, og Marinehospitalet vil blive evakueret. Det fremgaar ikke